

Arrest

nr. 96 695 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 4 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. KAYEMBE-MBAYI en van advocaat D. GEENS, die *loco* advocaat O. EBEN, in opvolging van Mr. C. KAYEMBE-MBAYI, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 juni 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 4 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2012 werd ingediend door :

G(...) D(...) S(...) B(...) H(...)

nationaliteit: Brazilië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart sinds 2005 in België te verblijven en dat zijn sociale en economische banden in België verankerd zijn. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat deze banden zouden bedreigd of zelfs vernietigd worden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 21 jaar in Brazilië heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene zich in legaal verblijf bevond. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene niet langer over een legaal verblijfsrecht beschikt, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De advocaat van betrokkene verwijst naar diverse arresten van het EHRM betreffende art. 8 EVRM. Echter, het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene zijn verblijf in België, dat hij geïntegreerd is, geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, hij kennis heeft van één der beide landstalen en dat hij werkwilbig is) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100,223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769), Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3 Op 5 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G(...) W(...), Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris Voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G(...) D(...) S(...) B(...) H(...), nationaliteit: Brazilië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België is.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoeker een schending op van diverse hogere rechtsnormen, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is aangezien betrokkene niet aantoonde sedert wanneer hij in België is. Deze vaststelling is in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier en wordt niet betwist door de verzoeker. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake inderdaad over een gebonden bevoegdheid.

De verzoeker kan dan ook geen voordeel halen uit de vernietiging van de thans bestreden beslissing nu deze is genomen op grond van een gebonden bevoegdheid waarvan de feitelijke vaststellingen die tot deze gebonden bevoegdheid leiden correct zijn en buiten betwisting staan. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan er in dit geval enkel toe leiden dat de overheid gehouden is om opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.3 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel ontwikkelt de verzoeker geen middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat hij nergens aanduidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris, door het nemen van de tweede bestreden beslissing, enige rechtsregel of verdragsrechtelijke bepaling zou hebben geschonden.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

3.2. De verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als “de bestreden beslissing”.

4.2 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van “een goede administratie”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het principe van wettelijk vertrouwen, van het principe van procedurele samenwerking, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM en van het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is uitspraak te doen met kennis van alles pertinente elementen van de rechtszaak. De verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en een duidelijke beoordelingsfout.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Dat nochtans in toepassing van een goede administratie, en ratio legis van het principe van een uitdrukkelijke motivering, tegenpartij diende te antwoorden aan alle argumenten door verzoeker in termen van het verzoekschrift uiteengezet.

Dat men zich in dit opzicht dient te beroepen op de jurisprudentie van de Raad van State die duidelijk staande houdt dat de administratie haar beslissing moet rechtvaardigen door zich te baseren op alle elementen eigen aan het geval dat haar voorgelegd wordt (E.C. 23 februari 1999, arrest nr. 78563).

Dat in onderhavig geval duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij haar verplichting niet nagekomen is die haar opgelegd is om adequaat haar beslissingen te motiveren.

Daar het om arbeid gaat, dient er niettegenstaande aan te worden herinnerd dat verzoeker, bij zijn aankomst werk gevonden heeft op het ogenblik dat hij door zijn asielprocedure beschermd was. Hij had bijgevolg geen enkele frauduleuze intentie.

Men moet noodgedwongen vaststellen, bij het zien van zijn parcours, dat hij inzake integratie kennis verworven heeft die niet mag genegeerd noch geminimaliseerd worden. Het principe van een goede administratie zou gewild hebben dat tegenpartij rekening houdt met dergelijke verworvenheden, zonder zijn familiale situatie te vergeten.

Daar het in dit opzicht om het vroeger artikel 9 alinea 2 en 3 gaat heeft de jurisprudentie van de Raad van State betreffende de uitzonderlijke omstandigheden gemeend dat een wijze administratieve regel vereist dat de autoriteiten de proportionaliteit waardeert tussen, enerzijds het doel en de effecten van de administratieve stappen voorgeschreven door alinea 2 van de beschikking en, anderzijds, de min of meer eenvoudige uitvoerbaarheid in onderhavig geval en de bezwaren inherent aan haar vervulling (cfr. C.E. 1er avril 1996, nr. 58.969, inédit).

Daar het om voornoemd artikel gaat, geeft het Hof van Strasburg aan het concept “familielevens” een veel bredere definitie dan diegene die ons in onderhavig geval aanbelangt. Volgens haar beperkt artikel 8 zich niet enkel tot de families gebaseerd op het huwelijk, maar mag de facto andere relaties omvatten (voir arrêts Marckx c/ Belgique, 13/06/1979, série A n° 31, p. 14 par. 31; Keegan c/ Irlande 26/05/1994, série A n° 290, p. 17 par. 44 et Kroon et autres c/ Pays-Bas 27/10/1994, série A n° 297-C, pp. 55-56, par. 30).

Het blijkt bijgevolg duidelijk dat het privéleven eveneens insluit “het recht relaties te vestigen en te onderhouden met andere mensen op affectief vlak voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid” (Req. 6828/74, D.R. 5p.88).

Men moet bijgevolg vaststellen dat verzoeker, door zijn leven met de zijnen in België te plannen, zich niet in een absurde poging lanceert, ontbloot van elke grondslag. Het betreft eerder wettige stappen die ontegensprekelijk bijdragen tot zijn ontplooiing en ontwikkeling.

Bij wijze van conclusie vloeit uit de omstreden beslissing voort dat tegenpartij zich beperkt tot het betwisten van de elementen van integratie aangehaald in de termen van het verzoekschrift, eenvoudig beweerend dat het niet om “uitzonderlijke omstandigheden gaat die de stappen langs diplomatische weg onmogelijk zo niet bijzonder moeilijk maken” door op zijn minst amateuristische sporen te geven, zoals de mogelijkheid om korte verblijven in België te maken.

Het feit ruim 21 jaar in Brazilië geleefd te hebben is geen relevant noch voldoende motief om hem de regularisatie te weigeren, in de mate dat men het niet aan elke persoon van buitenlandse afkomst die op een gegeven ogenblik de regularisatie of naturalisatie gevraagd heeft kan doen gelden. In dit geval moet de wetgever deze procedures beperken tot de vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied geboren

zijn. Eens dat men enigszins in zijn land van oorsprong geleefd heeft, moet men uitgesloten zijn van elke procedure die toelaat een verblijf te bekomen.

Het past in eerste instantie er aan te herinneren dat de uitzonderlijke omstandigheden beoogd in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alle omstandigheden zijn die de tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst onmogelijk zo niet bijzonder moeilijk maken om er de nodige formaliteiten te vervullen tot de introductie van een aanvraag tot verblijfsvergunning.

Zoals de Raad van State het herinnert, het artikel 9 van de wet van 15 december 1980 dat afwijkt van de regel volgens dewelke een verblijfsvergunning sindsdien in het land van herkomst moet aangevraagd worden, was door de wetgever gewild zoals het voortvloeit uit de voorbereidingswerken van deze wet van 15 december 1980 om "alarterende situaties te voorkomen die vereisen met menselijkheid behandeld te worden" (E.C. arrêt 099.392 du 2 octobre 2001).

De Raad van State heeft ook aanvaard dat de notie "uitzonderlijke omstandigheden" deze laatste jaren enerzijds aan zekerheid verloren heeft en anderzijds aan soepelheid gewonnen heeft ten gunste van de verzoekers zelf (C.E., arrêt n° 103.146 du 4 février 2002, R.D.E., n°0117, 2002, p. 130).

Anderzijds is het eveneens toegelaten te onderstrepen dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn maar diegene die de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst of een land waar het hem toegelaten is te verblijven bijzonder moeilijk maken om de beoogde verblijfsvergunning aan te vragen (C.E., arrêt n° 0129.228 du 12 mars 2004, R.D.E. n° 0127, 2004, p. 68-70).

De Raad van State onderwerpt ten slotte het onderzoek van de uitzonderlijke omstandigheden aan het principe van evenredigheid door te beschouwen dat een regel van goede administratie vereist dat de autoriteit de evenredigheid apprecieert tussen enerzijds het doel en de uitwerkingen van de administratieve stappen voorgeschreven door artikel 9 en anderzijds de min of meer gemakkelijke verwezenlijking van de individuele gevallen en de bezwaren inherent aan haar verwezenlijking (C.E., arrêt 58.869 du 13 avril 1996).

C7 o.

Bij het zien van al deze elementen die de uitzonderlijke omstandigheden van de introductie van de vordering in België toelaten eerder dan in het buitenland, bestaan bijgevolg voor onderhavig geval.

Dat er nochtans dient aan herinnerd te worden dat de uitzonderlijke omstandigheden, zoals de Raad van State het leert, geen omstandigheden van overmacht zijn; betrokkene moet aantonen, zoals een uittreksel van de omzendbrief van 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9 al. 3 van de wet van 15/12/1980 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 november 1997, vandaag artikel 9bis, het zegt, dat het hem onmogelijk zo niet bijzonder moeilijk is terug te keren om de beoogde toelating te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegelaten is te verblijven (bij voorbeeld ingevolge oorlogsomstandigheden of een ernstige ziekte). Het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden door een vreemdeling aangevoerd moet door de overheid in elk apart geval onderzocht worden. Wanneer het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden aanvaard is, onderzoekt de Minister of zijn afgevaardigde of de redenen door betrokkene aangehaald om een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in België te bekomen gegrond zijn. Het onderzoek van de vordering onder twee aspecten, deze van de ontvankelijkheid en deze van de grond, sluit geenszins uit dat een zelfde feit tegelijkertijd een uitzonderlijke omstandigheid zou zijn die de introductie van het verzoek in België toelaat en een motief dat het verlenen van de verblijfsvergunning rechtvaardigt (C.E. n° 73.025 van 09 april 1998).

De doctrine preciseert dat de uitzonderlijke omstandigheden bepaald zijn door de jurisprudentie als zijnde diegene die "de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken" (Voy. Notamment C.E., arrêt n° 88.076 du 20 juin 2000. Cité par Sylvie Saroléa et consort, op. cit., p. 40 note 56)."

4.2.1 De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

In casu verwijzen de motieven van de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de *“aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.2.2 Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor

het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoeker indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoeker voert in zijn aanvraag van 19 juni 2012 om machtiging tot verblijf de volgende elementen aan:

- dat hij reeds 4 jaar in België woont en dat hij gedurende die periode duurzame sociale en emotionele connecties heeft uitgebouwd.
- dat hij over een professionele activiteit in België beschikt en bijgevolg van economische waarde is voor het land.
- dat hij Nederlands spreekt

Waar de verzoeker betoogt dat zijn tewerkstelling tot stand gekomen is op het ogenblik dat hij door zijn asielpprocedure beschermd was en bijgevolg legaal was, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker asiel heeft aangevraagd bij de Belgische overheden. De verzoeker toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verweerder om te oordelen dat zijn tewerkstelling geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nu deze tewerkstelling enkel was toegestaan zolang de verzoeker legaal verblijf had en dat deze tewerkstelling enkel als doel had hem de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien en dat de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten vervalt nu de verzoeker niet langer over een legaal verblijfsrecht beschikt. De verweerder heeft *in casu* op goede gronden en binnen de hem toegekende appreciatiebevoegdheid kunnen besluiten dat verzoekers tewerkstelling geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert om de aanvraag in te dienen op de geëigende wijze, via de diplomatieke post in zijn land van herkomst.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn integratie, merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de integratie van verzoeker nog niet aan de orde was in de beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij dus enkel uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid ervan. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij onder meer rekening kan houden met de mate van integratie van de betrokkene. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk waarom de verweerder zijn integratie, hetgeen een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag betreft in rekening diende te nemen bij het oordeel omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker voert aan dat het feit dat hij ruim 21 jaar in Brazilië geleefd heeft geen relevant noch voldoende motief is om hem de regularisatie te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder van oordeel is dat er redelijkerwijs van kan uitgegaan worden dat de verzoeker na 21 jaar in Brazilië geleefd te hebben ook banden heeft uitgebouwd in zijn land van herkomst en dat zijn relaties en de opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met de relaties in zijn land van

herkomst. Dit motief houdt dan ook geenszins in dat de regularisatie zou voorbehouden zijn voor mensen die geboren zijn op het Belgische grondgebied, zoals de verzoeker het verkeerdelijk interpreteert. De kritiek van de verzoeker faalt.

De verzoeker toont welke elementen die hij in zijn aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verweerder zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, noch toont hij aan dat de motieven waarop de verweerder zich steunt niet pertinent of onjuist zouden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt machtsoverschrijding of een “*duidelijke boordelingsfout*” aangetoond.

4.2.3 Waar de verzoeker een schending van het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle pertinente element van de rechtszaak aanvoert, gaat de Raad ervan uit dat hij een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht niet verder uitwerkt. Rekening houdende met de voormelde bespreking kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangenomen worden.

4.2.4 De verzoeker werpt vervolgens op dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betoogt de verzoeker dat “*het privéleven eveneens insluit: het recht relaties te vestigen en te onderhouden met andere mensen op affectief vlak voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid*” alsook “*dat hij zijn leven met de zijnen gepland heeft in België*”. De Raad merkt echter op dat de verzoeker zich beperkt tot deze theoretische beweringen maar dat er geen elementen worden aangebracht die het bestaan van een privéleven in België aantonen en dit noch in het verzoekschrift noch bij de originele aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij dient er tevens op gewezen te worden dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Waar de verzoeker in vage termen verwijst naar zijn “*familiaal leven*” dat niet mag vergeten worden, stelt de Raad vast dat ook hier geen enkele verduidelijking wordt gegeven omtrent de aard van het familiale leven dat de verzoeker in België zou hebben. Wederom dient te worden opgemerkt dat geen enkel concreet element wordt bijgebracht dat een effectief beleefd gezins- of familieleven in België kan aantonen.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij een effectief privéleven of een gezins- of familieleven heeft in België, waarmee de verweerder rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede dient te worden opgemerkt dat noch uit het betoog van de verzoeker noch uit het administratief dossier ernstige hinderpalen kunnen worden afgeleid voor het leiden van een privé-, gezins- of familieleven in het land van herkomst.

Er wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.4 De verzoeker maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.1.5 Waar de verzoeker een schending aanvoert van “*een goede administratie*” lijkt hij te willen verwijzen naar een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. De Raad stelt vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.1.6 Luidens artikel 39/78 *iuncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar de verzoeker verder nog een schending aanvoert van het principe van wettelijk vertrouwen, van het principe van procedurele samenwerking, van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat hij nergens aanduidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissing, deze rechtsregels en rechtsbeginselen zou hebben geschonden. Hierdoor wordt aan de verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van bovengenoemde rechtsregels en rechtsbeginselen, als onontvankelijk beschouwd te worden (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Het eerste en enig middel is ongegrond

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE